

Arrest

nr. 283 685 van 20 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
leperstraat 10
8830 HOOGLEDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 27 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:
(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.07.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene werd op 16.03.2022 door een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken gesproken. Tijdens het gesprek reageert betrokkene zeer verontwaardigd en argwanend. Hij leeft in België met zijn kinderen en zijn vrouw. Gezien hij op dat moment nog niet veroordeeld werd, begrijpt hij niet dat hij België moet verlaten. Betrokkene heeft tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op 16.03.2022 dan ook geweigerd het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht te tekenen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong of naar Spanje.

Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is bovendien een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Zo weigert hij concrete details te noemen omtrent zijn gezinsleven in België. Ten slotte geeft hij aan dat hij nog niet kan zeggen of hij wil terugkeren naar Spanje dan wel naar Marokko. Gelet op zijn geldige Spaanse verblijfstitel en zijn geldig Marokkaans paspoort zal de betrokkene de mogelijkheid hebben om met eigen middelen naar één van deze landen terug te keren. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (handel in en bezit van cannabis) en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 27.07.2022 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 3 jaar (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft). Zo was de betrokkene bestuurder van een voertuig dat de vlucht nam voor de politie en van waaruit door de passagier een zak met 1,073 kg cannabis werd weggegooid.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de “*motiveringsplicht bewijsregels*”, van de motiveringsplicht, van de onderzoekplicht, van het fair play-beginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens het vertrouwensbeginsel geschonden acht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij licht haar middelen toe als volgt:

“1. Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan drughandel. Zij baseert zich hiervoor op het vonnis van 27.07.2022 en stelt eveneens dat verzoeker een gevaar is voor de Belgische openbare orde.

2. Er zijn echter meerdere facetten in dit arrest die niet mee in achting werden genomen. Immers is het zo dat verzoeker verklaarde in de pleidooien dat hij enkel een persoon meenam als medepassagier die verdovende middelen bij zich zou hebben.

Eveneens kreeg verzoeker uiteindelijk geen effectieve straf, maar een straf volledig met uitstel. Verzoeker had voorheen een blanco strafregister, eveneens had hij werk in zijn thuisland Spanje.

De verzoeker dient dan ook niet over dezelfde kam te worden geschoren als een loutere Drughandelaar, maar kan hoogstens gezien worden als een facilitator van de smokkel (wat hij overigens tot op vandaag betwist). De handel zelf blijkt uit het dossier in werkelijkheid door andere personen te zijn gepleegd.

3. Eveneens stelt de verweerster dat zij geen rekening dient te houden met de situatie van verzoeker om in te schatten of er sprake is van een gevaar voor de maatschappij. Dit is incorrect (zie hieronder).

4. Zo dient te worden vastgesteld dat verweerster beslist dat verzoeker een gevaar is voor de maatschappij. Dit doet zij o.b.v. een kort verhoor, nog voordat de schuld van verzoeker vaststaat.

Verweerster dient dan ook niet enkel zich te baseren op feiten van intussen bijna een jaar geleden, om te oordelen of verzoeker een risico is voor de maatschappij. Integendeel dient er sprake te zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging.

In casu is dit gelet op de attitude van verzoeker niet het geval.

Er werd niet gecontroleerd of verzoeker op heden een gevaar zou zijn voor de maatschappij: zo is het van belang in hoeverre hij al is gereclasseerd in de gevangenis, hoeveel tuchten hij al heeft gehad (nul), wat zijn intenties zijn, ...

Geen van dit alles werd in overweging genomen en er kan dus onmogelijk worden vastgesteld of verzoeker (nog) een gevaar is voor de Belgische maatschappij.

Meer zelfs, is het duidelijk dat verzoeker geen gevaar (meer) is voor de maatschappij, aangezien de bestraffing met uitstel als een zwaar van Damocles boven zijn hoofd hangt.

Verweerster pleegde dan ook een duidelijke inbreuk aan haar onderzoeksplicht. Verweerster gaat eraan voorbij dat een gedetineerde en veroordeelde een reclassering kan uitwerken en zijn leven kan beteren eens hij in de gevangenis is.

Ook blijkt dus dat de veroordeling van verzoeker genuanceerd, minstens gekaderd moet worden. Het feit dat verzoeker betrokken zou zijn in een organisatie betreffende drughandel is niet voldoende. Zijn concrete rol moet onderzocht worden. Minstens had verweerster moeten kijken naar het risico welke verzoeker op heden zou vormen voor de maatschappij volgens zijn huidige situatie.

Art. 57/7 Vw. Stipuleert bv. dat verweerster aan de Belgische overheid alle inlichtingen kan opvragen om het risico in te schatten. Zij heeft geen informatie ingewonnen bij de gevangenis, noch bij, noch bij zijn begeleiding in de gevangenis, noch zijn rol in het vonnis gecontroleerd. Evenmin was er een tolk aanwezig tijdens het verhoor. Verweerster verzaakt dus aan haar onderzoeksplicht en het vertrouwensbeginsel.

De bestreden beslissing is dan ook uit verkeerde motiveringen en bedenkingen voortgekomen."

en:

"De verweerster heeft bovendien onvoldoende rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker, die reeds lange tijd en tot op heden een gezin in België heeft.

Er is in die zin sprake van een inbreuk op het motiveringsbeginsel, art. 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel.

Immers zijn de nadelige gevolgen voor verzoeker veel groter dan de positieve gevolgen voor het algemeen belang van de beslissing.

Uw zetel heeft reeds in het verleden besloten dat de DVZ zich bij die belangenafweging niet mag beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

De verweerster heeft onvoldoende gecontroleerd of verzoeker zijn gezinsbanden worden doorbroken door het inreisverbod. In casu kan verzoeker zijn gezin en relatie niet meer onderhouden."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij de toelichting bij haar eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de *"motiveringsplicht bewijsregels"* en het fair play-beginsel schendt. De verzoekende partij licht evenmin in haar verzoekschrift toe op welke wijze het bestreden inreisverbod het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen

komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.5. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

2.6. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij betwist *in casu* evenwel de correctheid van de gegeven motieven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

2.7. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod geldt voor de duur van drie jaar. De redenen voor voormelde duur van het inreisverbod worden uiteengezet als volgt:

“Betrokkene werd op 16.03.2022 door een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken gesproken. Tijdens het gesprek reageert betrokkene zeer verontwaardigd en argwanend. Hij leeft in België met zijn kinderen en zijn vrouw. Gezien hij op dat moment nog niet veroordeeld werd, begrijpt hij niet dat hij België moet verlaten. Betrokkene heeft tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op 16.03.2022 dan ook geweigerd het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht te tekenen. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong of naar Spanje.

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is bovendien een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel

8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Zo weigert hij concrete details te noemen omtrent zijn gezinsleven in België. Ten slotte geeft hij aan dat hij nog niet kan zeggen of hij wil terugkeren naar Spanje dan wel naar Marokko. Gelet op zijn geldige Spaanse verblijfstitel en zijn geldig Marokkaans paspoort zal de betrokkene de mogelijkheid hebben om met eigen middelen naar één van deze landen terug te keren. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (handel in en bezit van cannabis) en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 27.07.2022 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 3 jaar (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft). Zo was de betrokkene bestuurder van een voertuig dat de vlucht nam voor de politie en van waaruit door de passagier een zak met 1,073 kg cannabis werd weggeworpen.

Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Rekening houdend met de precaire administratieve situatie waarin betrokkene zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Nopens het opleggen van een termijn van drie jaar heeft de verwerende partij duidelijk aangegeven waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Nu de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden is volgens de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole en van het handhaven van de openbare orde.

2.9. Zoals hierna zal blijken, levert de verzoekende partij kritiek op de openbare orde-motieven in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van "een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid". De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoekende partij uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden mee in rekening heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang

van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verwerende partij staft voornoemde vaststelling door *in casu* te motiveren dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (handel in en bezit van cannabis) en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor zij op 27 juli 2022 door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van drie jaar (vijf jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft), dat zij bestuurder was van een voertuig dat de vlucht nam voor de politie en van waaruit door de passagier een zak met 1,073 kg cannabis werd weggegooid, dat inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen een diffuse vorm van criminaliteit zijn, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties, dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten, dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, dat de georganiseerde drugshandel ook zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan, dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit vandaar onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt.

2.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat zij geen rekening dient te houden met de situatie van de verzoekende partij om in te schatten of er sprake is van een gevaar voor de maatschappij, en dat dit incorrect is, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geenszins valt te lezen in de motieven van de bestreden beslissing zodat het betoog van de verzoekende partij in die zin dan ook niet dienstig is.

De verzoekende partij meent dat er meerdere facetten in voornoemd vonnis van 27 juli 2022 zijn die niet mee in acht werden genomen in de bestreden beslissing, dat zij immers verklaarde in de pleidooien dat zij enkel een persoon meenam als medepassagier die verdovende middelen bij zich zou hebben en dat zij eveneens uiteindelijk geen effectieve straf, maar een straf volledig met uitstel kreeg. De Raad kan slechts vaststellen dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met deze elementen, met name door te stellen dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor zij veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van drie jaar (vijf jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft), dat zij bestuurder was van een voertuig dat de vlucht nam voor de politie en van waaruit door de passagier een zak met 1,073 kg cannabis werd weggegooid. Aldus blijkt – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden – dat de veroordeling gekaderd werd, de straf werd toegelicht en de concrete rol van de verzoekende partij werd onderzocht. Door voornoemde elementen te herhalen, door louter te beweren dat zij voorheen een blanco strafregister had en dat zij eveneens werk had in haar thuisland Spanje, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 2.10. foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Waar zij stelt dat zij niet over dezelfde kam dient te worden geschoren als een loutere drugshandelaar, maar hoogstens gezien kan worden als een facilitator van de smokkel, wat zij overigens tot op vandaag betwist en dat de handel zelf uit het dossier in werkelijkheid door andere personen blijkt te zijn gepleegd, gaat zij eraan voorbij dat zij op 27 juli 2022 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Mechelen voor feiten van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, zowel handel in en bezit van cannabis, en vereniging van misdadigers. Het feit dat zij omwille van voormelde feiten werd veroordeeld, wordt door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op voormelde veroordeling kon de verwerende partij in de bestreden beslissing dienstig stellen dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Het gegeven dat de bestreden beslissing tevens vermeldt dat rekening houdend met de preciaire administratieve situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt en gezien de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet geen afbreuk aan voorgaande motieven en neemt niet weg dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod slechts rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet betwist, minstens niet weerlegt of ontkracht. In die zin is het betoog dat de verzoekende partij ontwikkelt in punt vier van haar eerste middel - met name dat de verwerende partij beslist dat zij een gevaar is voor de maatschappij op basis van een kort verhoor, nog voordat haar schuld vaststaat, dat zij zich niet enkel

dient te baseren op feiten van intussen bijna een jaar geleden, om te oordelen of zij een risico is voor de maatschappij, dat er integendeel sprake dient te zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging, dat dit gelet op haar attitude, *in casu* niet het geval is, dat er niet werd gecontroleerd of zij op heden een gevaar zou zijn voor de maatschappij, dat het van belang is in hoeverre zij al gereclasseerd is in de gevangenis, hoeveel tuchten zij al heeft gehad (nul), wat haar intenties zijn, dat niets van dit alles in overweging werd genomen en er dus onmogelijk kan worden vastgesteld of zij (nog) een gevaar is voor de Belgische maatschappij, meer zelfs, dat het duidelijk is dat zij geen gevaar (meer) is voor de maatschappij, aangezien de bestraffing met uitstel als een zwaard van Damocles boven haar hoofd hangt, dat de verwerende partij dan ook een duidelijke inbreuk op haar onderzoekplicht pleegde, dat de verwerende partij eraan voorbij gaat dat een gedetineerde en veroordeelde een reclassering kan uitwerken en haar leven kan beteren eens zij in de gevangenis is, dat dus ook blijkt dat haar veroordeling genuanceerd, minstens gekaderd moet worden, dat het feit dat zij betrokken zou zijn in een organisatie betreffende drugshandel niet voldoende is, dat haar concrete rol onderzocht moet worden, minstens had de verwerende partij moeten kijken naar het risico hetwelk zij op heden zou vormen voor de maatschappij volgens haar huidige situatie, dat artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet bijvoorbeeld stipuleert dat de verwerende partij aan de Belgische overheid alle inlichtingen kan opvragen om het risico in te schatten, dat zij geen informatie heeft ingewonnen bij de gevangenis, noch bij haar begeleiding in de gevangenis, noch dat haar rol in het vonnis werd gecontroleerd en dat de verwerende partij dus aan haar onderzoekplicht en het vertrouwensbeginsel verzaakt - en dat volledig betrekking heeft op het in de bestreden beslissing weergegeven motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dan ook niet dienstig. Immers blijkt uit de motieven betreffende de duur van het inreisverbod dat de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel acht in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden. Deze laatste vaststelling is niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk nu uit de bestreden beslissing blijkt en de verzoekende partij niet betwist, het weze herhaald, dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen (handel in en bezit van cannabis) en vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor zij op 27 juli 2022 door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van drie jaar (vijf jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft), minstens toont de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aan.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift nalaat concreet aannemelijk te maken dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij beslist dat zij een gevaar is voor de maatschappij op basis van een kort verhoor nog voordat haar schuld vaststaat maar gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij zich niet alleen baseert op *“een kort verhoor, nog voordat (haar) (...)schuld vaststaat”* doch ook rekening houdt met de aard van de strafbare feiten, met name een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en vereniging van misdadigers, met de correctionele veroordeling voor deze feiten tot een niet-definitieve gevangenisstraf van drie jaar met vijf jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft, en met de ernst en de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten waarbij in het bestreden inreisverbod gewezen wordt op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit doordat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten, alsook op het feit dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, en georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, baseert de verwerende partij zich in de thans bestreden beslissing niet enkel op feiten van intussen bijna een jaar geleden om te oordelen of zij een risico is voor de maatschappij, doch ook op de maatschappelijke impact, de ernst en het winstgevend karakter van deze feiten. De Raad wijst erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. De verzoekende partij toont met haar betoog dat haar veroordeling genuanceerd moet worden, minstens gekaderd, dat het feit dat zij betrokken zou zijn in een organisatie betreffende drugshandel niet voldoende is en dat haar concrete rol dient onderzocht te worden, niet aan dat er in haar geval niet kan worden geoordeeld dat de gedragingen die aan haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van

zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Immers wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gewezen op haar rol, met name het feit dat zij bestuurder was van een voertuig dat de vlucht nam voor de politie en van waaruit door de passagier een zak met 1,073 kg cannabis werd weggeworpen, alsook op het feit dat zij veroordeeld werd omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen – handel in en bezit van cannabis – en vereniging van misdadigers. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist. De verzoekende partij verwijst weliswaar, in het kader van de beoordeling van het actuele karakter van de bedreiging, naar haar attitude en stelt dat het van belang is in hoeverre zij al is gereclasseerd in de gevangenis, hoeveel tuchten zij al heeft gehad (nul), wat haar intenties zijn, maar laat na om haar attitude, reclassering en intenties concreet toe te lichten en legt in dit verband en met betrekking tot het ontbreken van tuchtrapporten geen stavingstukken voor, zodat geenszins blijkt dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, hieromtrent informatie had moeten inwinnen bij (de begeleiding in) de gevangenis, minstens blijkt niet, gelet op het niet voorliggen van relevante gegevens, welk belang de verzoekende partij heeft bij een dergelijk betoog. Het betoog dat de verwerende partij eraan voorbij gaat dat een gedetineerde en veroordeelde een reclassering kan uitwerken en zijn leven kan beteren eens hij in de gevangenis is, is in die zin *in casu* dan ook niet dienstig. Bovendien wijst de Raad erop dat het ontbreken van tuchtrapporten niet betekent dat er geen risico bestaat dat de verzoekende partij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Hetzelfde geldt voor de bewering van de verzoekende partij dat het duidelijk is dat zij geen gevaar (meer) is voor de maatschappij aangezien de bestraffing met uitstel als een zwaard van Damocles boven haar hoofd hangt, daar een straf met uitstel nog geen garantie biedt dat de verzoekende partij zich niet meer aan nieuwe strafbare feiten zal bezondigen. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden noch dat er *“dus onmogelijk (kan) worden vastgesteld of (zij) (...) (nog) een gevaar is voor de Belgische maatschappij”* of dat de verwerende partij onvoldoende heeft gekeken *“naar het risico welke (zij) (...) op heden zou vormen voor de maatschappij volgens (haar) (...) huidige situatie”*. Evenmin toont de verzoekende partij in dit verband een schending van de onderzoekplicht of het vertrouwensbeginsel aan. Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op onderzoeksbevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Daar de commissaris-generaal de thans bestreden beslissing niet heeft genomen en aldus *in casu* niet optreedt als verwerende partij, is deze verwijzing niet dienstig.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij tot slot nog stelt dat er geen tolk aanwezig was bij het verhoor. In het stuk *“DID/NOTA”* van 19 maart 2022 dat zich in het administratief dossier bevindt, staat immers genoteerd als volgt: *“(De verzoekende partij) (...) werd op 16/03/2022 gesproken in de gevangenis van Mechelen, (...) De betrokkene sprak enkel Arabisch en vroeg een tolk. Een penitentiair medewerker kwam tolken.”* Bovendien blijkt geenszins uit de voorgaande bespreking dat de verzoekende partij een of meerdere relevante elementen had kunnen aanvoeren waarmee de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden, zodat in die zin ook niet blijkt welk belang zij heeft bij haar betoog.

2.11. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing *“uit verkeerde motiveringen en bedenkingen (is) voortgekomen”* noch dat voornoemde motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de ‘onderzoekplicht’, van het vertrouwensbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.13. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar gezinssituatie, dat zij reeds lange tijd en tot op heden een gezin in België heeft en dat er in die zin sprake is van een inbreuk op onder andere artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel.

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

2.15. In de bestreden beslissing wordt omtrent het familie- en gezinsleven in die zin gesteld dat de verzoekende partij, om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM en dat er *in casu* moet worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Er wordt verder gemotiveerd dat de verzoekende partij weigert concrete details te noemen omtrent haar gezinsleven in België en dat artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet van toepassing is. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij "concrete details" heeft genoemd omtrent haar gezinsleven in België. Ook uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt geen enkele indicatie van een gezinsleven. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is.

Door louter te beweren dat zij een vaste relatie heeft met mevrouw Z. en dit reeds sinds zes jaar, dat zij samen kinderen hebben, dat zij reeds lange tijd en tot op heden een gezin in België heeft, maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Zij voegt geen stavingstukken toe aan het verzoekschrift. De verzoekende partij maakt dan ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift geenszins aannemelijk dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar (vermeende) gezinsleden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat de nadelige gevolgen voor haar veel groter zijn dan de positieve gevolgen voor het algemeen belang, dat de Raad reeds in het verleden besloten heeft dat de verwerende partij zich bij die belangenafweging niet mag beperken tot het gezinsleven maar ook rekening moet houden met het privéleven, en dat de verwerende partij onvoldoende gecontroleerd heeft of haar gezinsbanden worden onderbroken door de bestreden beslissing, dat zij *in casu* haar gezin en relatie niet meer kan onderhouden, is in die zin niet dienstig.

2.16. Door louter voor te houden dat de verwerende partij bij een belangenafweging ook rekening moet houden met het privéleven, maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de

verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, zodat voornoemd betoog dan ook niet dienstig is.

2.17. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

2.18. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER